

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/163/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7620203424
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Popovičová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7620203424.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Popovičovej a členiek senátu JUDr. Gizely Majerčák a JUDr. Aleny Mikovej v spore žalobcu: Štátny fond rozvoja bývania, so sídlom v Bratislave, Lamačská cesta 8, IČO: 31 749 542, zastúpeného Advokátskou kanceláriou GARAJ & Partners s.r.o., so sídlom v Bratislave, Jozefská 3, proti žalovaným: 1. A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom v C., D. XXX/X, zastúpenej Mgr. Petrom Lindemanom, advokátom so sídlom v Poprade, Murgašova 86/1, 2. E. F., nar. XX.X.XXXX, bytom G., H. XXXX/XX a 3. I. J., nar. XX.X.XXXX, bytom v K., F. X, o zaplatenie 15.569,47 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 13.05.2021, č.k. 8C/39/2020-454 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalovaní majú nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia zamietol žalobu a rozhodol, že žalovaní majú vo vzťahu k žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku.

Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovaným zaplatenia 15.569,47 eur s prísl. s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť ostatných žalovaných titulom plnenia zmluvy o poskytnutí podpory vo forme úveru uzavretej v zmysle zák. č. 126/1996 Z.z.

Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní a po právnom posúdení veci v zmysle § 1 ods. 3 zák. č. 150/2013 Z.z., § 48, § 107 ods. 1, 2, § 548 ods. 2 Občianskeho zákonníka dospel k záveru, že žalobu je potrebné zamietnuť z dôvodu premlčania nároku žalobcu.

Súd prvej inštancie vychádzal zo zistenia, že zmluvou o poskytnutí podpory č. 810/7882/1998 zo dňa 25.05.2000 sa zmluvné strany žalobca ako veriteľ, žalovaná v 1 ako dlžníčka a žalovaní 2, 3 ako ručiteľia dohodli na uzavretí zmluvy o poskytnutí podpory podľa ustanovení zák. č. 124/1996 o Štátnom fonde rozvoja bývania. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie podpory z prostriedkov fondu vo forme úveru. Účelom úveru bolo stavba rodinného domu v C.. Zmluvné strany sa dohodli na úvere vo výške 16.596,96 eur a nenávratnom príspevku vo výške 4.979,09 eur pri základnej úrokovej sadzbe 1 % s lehotou splatnosti 50 rokov. Žalobca listom zo dňa 25.04.2012 adresovanom žalovaným v 1 až 3 rade

oznánil, že odstupuje od úverovej zmluvy z dôvodu, že si nespĺnili povinnosť splácať poskytnutý úver v pravidelných mesačných splátkach, vždy k 15. dňu v mesiaci a dostali sa do omeškania s 10-timi splátkami vo výške 534,09 eur.

Nakoľko žalovaní vzniesli námietku premlčania nároku žalobcu, súd prvej inštancie svoje úvahy zamerlal na zistenie, či nárok žalobcu je premlčaný.

V prvom rade sa zaoberal otázkou, aký právny režim bude v danej veci aplikovať, teda či zmluvný vzťah založený medzi žalobcom a žalovanou v 1. rade č. 124/1996 Z.z. je vzťahom spotrebiteľským, alebo ide o vzťah obchodnoprávny.

Vychádzal zo skutočnosti, že Štátny fond rozvoja bývania je právnickou osobou zriadenou zák. č. 124/1996 Z.z., účinného od 1. mája 1996. Tento zákon upravil podmienky pre poskytovanie podpory štátu na rozširovanie a zveľaďovanie bytového fondu a vytvoril systém ekonomickej podpory rozvoja bývania a sústredenia zdrojov pre tento účel v Štátnom fonde rozvoja bývania, ktorý bol ním zriadený. Postavenie tohto subjektu zostalo nezmenené aj po zákonných zmenách zákonom č. 607/2003 Z.z. a zákonom č. 150/2013 Z.z.

V zmysle § 1 ods. 3 zákona č. 150/2013 Z.z. je Štátny fond rozvoja bývania finančnou inštitúciou slúžiacou na implementáciu finančných nástrojov podľa osobitného predpisu, ktorými sú Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1303/2013 zo 17. decembra 2013, ktorým sa stanovujú spoločné ustanovenia o Európskom fonde regionálneho rozvoja, Európskom sociálnom fonde, Kohéznom fonde, Európskom poľnohospodárskom fonde pre rozvoj vidieka a Európskom námornom a rybárskom fonde a ktorým sa stanovujú všeobecné ustanovenia o Európskom fonde regionálneho rozvoja, Európskom sociálnom fonde, Kohéznom fonde a Európskom námornom a rybárskom fonde, a ktorým sa zrušuje nariadenie Rady (ES) č. 1083/2006 (Ú. v. EÚ L 347, 20.12.2013). Štátny fond rozvoja bývania neposkytuje podporu vo forme úveru širokej verejnosti, ale iba vymedzenému okruhu osôb, ktoré musia mať na území Slovenskej republiky trvalý pobyt, ak ide o fyzickú osobu, prípadne sídlo, ak je žiadateľom podpory právnická osoba (§ 7 zákona č. 150/2013 Z.z.). Podpora sa poskytuje za zvýhodnených podmienok upravených v zákone. Štátny fond rozvoja bývania je koncipovaný ako tzv. obrátkový fond. Znamená to, že prostriedky, ktorými disponuje, sú používané najmä na poskytovanie podpory vo forme úverov za zvýhodnených podmienok, oproti podmienkam trhovým (§ 3, § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 150/2013 Z.z.). Prostriedky fondu možno použiť aj na správu fondu, avšak len v zákonom limitovanom rozsahu (§ 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 150/2013 Z.z.).

Vychádzajúc z týchto zákonných ustanovení vyvodil, že žalobca je osobitným subjektom zriadeným zákonom, prostredníctvom ktorého štát realizuje svoju bytovú politiku zákonom upravenými nástrojmi, medzi ktoré patrí aj zmluva o úvere. Jeho činnosť nemá atribúty podnikateľskej činnosti v zmysle Obchodného zákonníka a nevzťahuje sa na neho ani osobitná právna úprava spotrebiteľských úverov upravených zák. č. 129/2010 Z.z., pričom nespĺňa ani pojmové znaky dodávateľa podľa ustanovenia § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka.

Zmluvné strany si v článku XII. bod 12.3. zmluvy dohodli, že „ich práva a povinnosti sa budú riadiť predovšetkým zák. č. 124/1996 Z.z. a ostatnými právnymi predpismi upravujúcimi vzťahy k Štátnemu fondu rozvoja bývania a ďalej ich vzájomné vzťahy sa budú riadiť ostatnými všeobecne záväznými právnymi predpismi, najmä Občianskym zákonníkom“. Z toho súd prvej inštancie vyvodil, že zmluvné strany pre úpravu ich záväzkového vzťahu nedojednali ustanovenia Obchodného zákonníka, ale zmluvný vzťah zabezpečili úpravou Občianskeho zákonníka. Pri rešpektovaní princípu *lex specialis* a *lex generalis*, vychádzajúc z toho, že osobitný právny predpis, ktorým je v danom prípade zák. č. 607/2003 Z.z. nemá takú úpravu, ktorá by uprednostnila použitie Obchodného zákonníka vyvodil, že na daný právny vzťah je potrebné poučiť ustanovenia občianskeho práva, a to Občiansky zákonník, preto pri

rozhodovaní o nárokoch žalobcu na úhradu istiny, zmluvného úroku, zmluvnej pokuty, či posúdenie platnosti odstúpenia od zmluvy a otázku premlčania aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka.

V danom prípade žalobca odstúpil od zmluvy dňa 25.04.2012. Nakoľko v zmysle Občianskeho zákonníka sa zmluva zrušuje s účinkami od začiatku, momentom odstúpenia od zmluvy vznikajú práva a povinnosti z porušenia práva. Žalobcovi preto vzniklo právo na vydanie bezdôvodného obohatenia.

Spomínané úvahy sa týkajú aj žalovaných v 2. a 3. rade, ktorí sú ručiteľmi a ktorí v zmysle § 548 ods. 2 Občianskeho zákonníka môžu proti veriteľovi uplatniť všetky námietky, ktoré by mal proti veriteľovi dlžník. Ručiteľom tak patria aj námietky smerujúce proti pohľadávke, ktorá je premlčaná. Odstúpením od zmluvy ručenie žalovaných 2. a 3. rade automaticky nezaniklo, avšak žalovaní v 2. a 3. rade úspešne uplatnili nástroj spoločnej obrany, ktorým je vznesenie námietky premlčania, rovnako ako žalovaná v 1. rade.

Za situácie, keď žalobca odstúpil od zmluvy dňa 25.04.2012, ktoré odstúpenie bolo žalovaným doručené dňa 11.05.2012, niet pochyb o tom, že do dňa podania žaloby dňa 11.09.2015 uplynula žalobcovi premlčacia doba na uplatnenie nároku, a to tak subjektívna v trvaní 2 rokov, ako aj objektívna v trvaní 3 rokov.

K Obrane žalobcu, ktorý tvrdil, že žalovaná v 1. rade dobrovoľnou úhradou dlžnej splátky, prípadne svojím postojom v konaní uznala dlh čo do dôvodu aj výšky, súd prvej inštancie uviedol, že v danom prípade nenastali podmienky uznania dlhu v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka, keďže neboli splnené formálne náležitosti takéhoto uznania a navyše v prípade premlčaného dlhu musí ten, kto dlh uznal, mať vedomosť o jeho premlčaní, čo žalobca v danom prípade nepreukázal.

Skutočnosť, že žalovaná v 1. rade súhlasila so splátkovým kalendárom, nie je možné považovať za prípadnú nováciu zmluvného vzťahu v zmysle § 570 Občianskeho zákonníka, keďže takáto zmluva musí byť uzavretá písomne. Navyše to isté platí v prípade premlčaného záväzku. Návrh na uzavretie splátkového kalendára a jeho súhlas zo strany žalovanej v 1. rade nemožno považovať za nováciu zmluvného vzťahu.

Na základe týchto úvah žalobu zamietol z dôvodu premlčania nároku žalobcu.

O trovách konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. a vzhľadom na to, že žalovaní mali v konaní plný úspech, priznal im nárok na plnú náhradu trov konania.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p. a odvolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a prizná mu nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania alebo aby rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Na zdôvodnenie odvolania uviedol, že zmluva o poskytnutí podpory vo forme úveru je jednoznačne úverovou zmluvou v zmysle Obchodného zákonníka. V celom kontexte zák. č. 124/1996 Z.z. sa uvádza, že jednou a aj zákonodarcom preferovanou formou poskytnutia podpory je úver. Rovnako z dôvodovej správy k tomuto zákonu jednoznačne vyplýva zámer zákonodarcu pri kreovaní zákona, ktorým je poskytovanie podpory formou úveru. S poukazom na § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka niet pochyb o tom, že úverový vzťah je tzv. absolútnym obchodom, teda, že vždy bude podliehať režimu Obchodného zákonníka. Občiansky zákonník neobsahuje ustanovenia, ktoré by aspoň sčasti definovali zmluvný typ, ktorým je úver. Zákon č. 124/1996 Z.z. neobsahuje definíciu úveru. Vychádzajúc z toho, že zmluva o pôžičke je reálnym kontraktom, niet pochyb o tom, že zmluvu o poskytnutí podpory vo forme úveru je možné jednoznačne subsumovať pod zmluvu o úvere v zmysle § 497 Obchodného zákonníka. Zdôraznil, že

za lex generalis vo vzťahu k zákonu o spotrebiteľských úveroch je považovaný Obchodný zákonník a nie Občiansky zákonník. O to viac by to malo platiť v zmysle zák. č. 124/1996 Z.z. Dohoda o aplikácii Obchodného zákonníka nebola potrebná na to, aby sa zmluvný vzťah zo zmluvy spravoval Obchodným zákonníkom. Súd vec nesprávne právne posúdil a z vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam pokiaľ uzavrel, že nárok je premlčaný. Plnenie poskytnuté pred zrušením zmluvy nie je plnením z neplatnej zmluvy, preto na usporiadanie vzájomných nárokov nemožno použiť právnu úpravu bezdôvodného obohatenia podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka (rozsudok NS SR 1MOBdo V/2/2007). Dohoda podpísaná žalovanou v 1. rade dňa 07.08.2012 bola uzavretá v čase, kedy nárok žalobcu nebol premlčaný, a to ani podľa ustanovení Občianskeho zákonníka. Tvrdenia súdu o stave premlčania nároku v čase uzavretia tejto dohody sú preto irelevantné. Žalovaná v 1. rade vzniesla námietku premlčania, ale dňa 05.10.2016 ešte žiadala žalobcu o možnosť uzatvorenia dohody o povolení splácať dlžnú sumu v splátkach. Dňa 13.03.2017 na vytýčenom pojednávaní žalovaná v 1. rade uviedla: „Ja sa budem snažiť splácať pravidelne hradiť tento úver, až kým sa nevyplatí všetko“. Po vznesení námietky premlčania na splátkový účet žalovaná v 1. rade uhradila dve splátky dňa 19.07.2016 na sumu 200 eur a dňa 17.06.2020 sumu 671,41 eur. Z toho nemožno vyvodiť, že by žalovaná nevedela o premlčaní nároku žalobcu. Z dohody o splatení dlhu možno vyvodiť, že ňou došlo k novácii záväzku. Žalobca netrval na jednorazovom splatení celej sumy v zmysle odstúpenia od predmetnej zmluvy o podpore vo forme úveru. Ani na odstúpenie od zmluvy nebolo správne aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, ale ustanovenia Obchodného zákonníka, z čoho vyplýva, že zmluva sa zrušila s účinkami do budúca (ex tunc). Preto súd dospel k nesprávnemu záveru o tom, že nárok žalobcu je premlčaný. Poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22.11.2011, sp. zn. IV.ÚS 499/2011 a tiež na princíp právnej istoty. V iných analogických prípadoch boli vyslovené protichodné právne závery ako v napadnutom rozhodnutí. Vytkol súdu prvej inštancie, že jeho odôvodnenie je nedostatočné, keďže nespĺňa náležitosti ust. § 220 ods. 2 C.s.p.

Žalovaná v 1. rade vo vyjadrení k odvolaniu navrhla potvrdiť rozsudok ako vecne správny. Poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 23.09.2020 sp. zn. 8Cdo/64/2019, keď najvyšší súd v obdobnom prípade vyslovil rovnaké právne závery, ako v napadnutom rozsudku.

Žalobca v reakcii na vyjadrenie žalovanej zotrval na svojej odvolacej argumentácii.

Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) v rozsahu danom ust. § 379 a § 380 C.s.p., z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Súd prvej inštancie dospel k správne záveru, že nárok žalobcu je premlčaný, preto rozhodol vecne správne, pokiaľ žalobu zamietol.

Správne a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 C.s.p.). V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie podrobne vysvetlil, ako dospel k záveru o premlčaní nároku žalobcu, pričom sa vypořiadal aj s argumentmi uvádzanými žalobcom. Odvolacie námietky žalobcu preto nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a k odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd dopĺňa nasledovné:

Pokiaľ ide o vyriešenie otázky, či právny vzťah založený medzi žalobcom a žalovanými titulom zmluvy o poskytnutí podpory vo forme úveru uzavretej podľa zák. č. 124/1996 Z.z. je vzťahom spotrebiteľským, alebo ide o obchodnoprávny vzťah, táto bola opakovane vyriešená vo viacerých rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (viď uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.

4Cdo/106/2018, 7Cdo/199/2019, 1Cdo/77/2019, 4Cdo/14/2021 a iné), ktoré v analogických prípadoch pri riešení tejto právnej otázky dospeli k záveru, že Štátny fond rozvoja bývania je osobitným subjektom zriadeným zákonom na realizáciu podpory štátu v oblasti bytovej politiky zákonom upravenými nástrojmi, pri ktorej nemá postavenie dodávateľa podľa ust. § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka a ním uzatvorené zmluvy pri realizácii podpory štátu v oblasti bytovej politiky nemajú charakter spotrebiteľskej zmluvy podľa ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Nakoľko žalovaní vzniesli v konaní námietku premlčania nároku žalobcu, rozhodujúcim v danom prípade bolo posúdenie, či sa nároky žalobcu premlčujú podľa noriem občianskeho práva alebo obchodného práva.

Odvolací súd je rovnako ako súd prvej inštancie toho názoru, že na daný právny vzťah v otázke premlčania bolo potrebné aplikovať normy občianskeho práva. Rovnaký právny názor vyslovil Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku zo dňa 23.09.2020 sp. zn. 8Cdo/64/2019.

Odvolací súd považuje za správny názor súdu prvej inštancie, že žalobca pri poskytovaní podpory vo forme úverov nevykonáva podnikateľskú, ani obchodnú činnosť, preto ho nemožno považovať za podnikateľa v zmysle § 2 ods. 2 Obchodného zákonníka. Jeho činnosť nie je podnikaním. V danom prípade žalobca poskytoval podporu vo forme poskytnutia úveru na základe a za podmienok, upravených v osobitnom predpise, ktorým je zák. č. 136/1996 Z.z. V danej veci preto nešlo o typický úver podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, ale o úver, poskytovaný na základe osobitného predpisu, ktorým je zák. č. 124/1996 Z.z. za podmienok tam uvedených a bližšie špecifikovaných v samotnej zmluve, ktorej náležitosti rovnako upravuje tento predpis. Pokiaľ by strany mali záujem riadiť sa pri poskytovaní úveru ustanoveniami Obchodného zákonníka, mohli si v zmluve dohodnúť v zmysle § 262 Obchodného zákonníka, že ich záväzkový vzťah sa bude spravovať Obchodným zákonníkom. Zmluvné strany si v preskúmvanej zmluve režim Obchodného zákonníka nedojednali. Naopak, strany si pre úpravu ich záväzkového vzťahu dohodli aplikáciu ustanovení Občianskeho zákonníka v článku XII. bod 12.3, na čo správne poukázal súd prvej inštancie.

Pokiaľ sa preto vzťahy medzi zmluvnými stranami nespravovali Obchodným zákonníkom, bolo potrebné ich posudzovať podľa všeobecnej právnej úpravy, ktorou sú ustanovenia Občianskeho zákonníka, vrátane námietky premlčania. Pri rešpektovaní princípu *lex specialis* a *lex generalis* platí, že pokiaľ osobitný predpis (v danom prípade zák. č. 124/1996 Z.z.) nemal odkaz na použitie Obchodného zákonníka, bolo potrebné použiť základný predpis občianskeho práva, ktorým je Občiansky zákonník.

Pokiaľ preto súd prvej inštancie pri skúmaní otázky premlčania aplikoval normy občianskeho práva, postupoval správne. Správne dospel k záveru, že nárok žalobcu je premlčaný, nakoľko žalobcovi uplynula dvojiročná subjektívna premlčacia doba a zároveň aj trojiročná objektívna premlčacia doba pre uplatnenie nároku, ako správne uzavrel súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku.

K odvolacej námietke žalobcu, že v danom prípade uznanie dlhu žalovanou v 1. rade v Dohode po splátkach zo dňa 07.08.2012 zakladá beh novej premlčacej doby podľa § 110 Občianskeho zákonníka, a to 10 rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo, odvolací súd udáva, že túto nemožno považovať za dôvodnú.

Podľa § 558 Občianskeho zákonníka ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

Niet pochýb o tom, že v danom prípade si zmluvné strany v zmluve o poskytnutí podpory zo dňa 25.05.2000 dojednali spôsob splácania úveru v splátkach, vždy do 15. kalendárneho dňa nasledujúceho

mesiacu počas celej lehoty splatnosti úveru, konkrétne išlo o 360 splátok, pričom začiatok splácania s určil na tri mesiace po uzavretí zmluvy. Pokiaľ teda bolo dojednané plnenie v splátkach, každá jednotlivá splátka sa stala splatnou v deň jej splatnosti (§ 110 Občianskeho zákonníka), od kedy sa začína premlčacia doba počítat' u každej jednotlivéj splátky.

Z obsahu Dohody o splátkach zo dňa 07.08.2012 možno vyvodiť, že ku dňu 17.07.2012 žalovaná dlhovala žalobcovi 41 splátok úveru v celkovej výške 2.189,81 eur. Z obsahu tejto dohody o splátkach však nemožno vyvodiť, o ktoré jednotlivé splátky išlo, a teda zistiť, kedy sa jednotlivé splátky stali splatnými. Za situácie, keď z obsahu spomínanej dohody nemožno vyvodiť, o ktoré jednotlivé splátky, s ktorými úhradou bola žalovaná v omeškaní v danom prípade išlo, a teda nemožno ani vyvodiť, ktoré z týchto splátok už boli premlčané, správne uzavrel súd prvej inštancie, že uznanie dlhu žalovanou v 1. rade nemôže vyvolávať právne účinky vo vzťahu k premlčaným splátkam. Z iných listinných dôkazov predložených žalobcom, obsiahnutých v spise na č.l. 99 pritom možno vyvodiť, že ku koncu roka 2008 tvoril dlh z neuhradených splátok celkovo sumu 535,72 eur. Všetky zo spomínaných splátok, splatných ku koncu roka 2008 pritom boli ku dňu uznania dlhu dňa 07.08.2012 premlčané vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka. Z ostatných listinných dôkazov predložených žalobcom nemožno zistiť, o ktoré konkrétne splátky, ktoré by mali byť premlčané ku dňu uznania dlhu dňa 07.08.2012 v celkovej výške 2.189,81 eur by mohlo ísť. V tomto smere preto žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že by ku dňu uznania dlhu dňa 07.08.2012 žalovaná v 1. rade uznala dlžné splátky v celkovej výške 2.189,81 eur, ktoré by ku dňu tohto uznania neboli premlčané vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe podľa § 101 Občianskeho zákonníka. Dôkazné bremeno v tomto smere zaťažovalo žalobcu.

Pokiaľ teda z obsahu dohody o splátkach nevyplýva, že by žalovaná uznala len splátky, ktoré by neboli premlčané, možno sa len stotožniť s názorom súdu prvej inštancie, že takéto uznanie dlhu nie je vykonané v súlade so zákonom, a teda je neplatné (§ 39 Občianskeho zákonníka).

Navyše neurčitost' prejavu uznania spôsobuje písmeno e) spomínanej Dohody o splátkach zo dňa 07.08.2012, z ktorého vyplýva dojednanie strán sporu o tom, že v prípade, že sa dlžník dostane do omeškania čo i len s jednou splátkou, táto dohoda sa ruší a veriteľ bude naďalej postupovať v súlade s príslušnými právnymi predpismi Slovenskej republiky a uplatní si vymáhanie svojej pohľadávky súdnou cestou. Niet pochýb o tom, že žalovaná aj po uzavretí tejto dohody bola v omeškaní s úhradou ďalších splátok, preto z obsahu tejto dohody nemožno vyvodiť, či zmluvné strany jej uzavretím mali na mysli, že by takéto uznanie sa stalo v takom prípade neúčinným. Odvolací súd má za to, že uznanie dlhu zo strany žalovanej, obsiahnuté v Dohode o splátkach zo dňa 07.08.2012 je tiež neurčitým prejavom vôle, a preto nemôže vyvolávať žiadne právne následky.

Z týchto dôvodov odvolací súd postupom podľa § 387 od. 1 C.s.p. potvrdil rozsudok vrátane výroku o trovách konania ako vecne správny.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že úspešným žalovaným priznal plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalobcovi.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie n i e j e prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).